— "Ой, мабуть, не гаразд
Учинили ми, браття.
Покладем для них наше завзяття —
А за що? За ту безліч образ?
Що сказав би Тарас?"

— "Так. Вони — вороги
І серце їх — люте.
Коли треба їм буде,
Вони винищать нас до ноги".

— "Правда. Що не кажім,
Ми в руках... Тільки — ніби на кпини
Оцей Лев на мундирі чужім,
Оцей знак батьківщини".

— "Заблизько дивитесь, брати,
Тому і мовите негоже.
Нехай усе для нас вороже,
Ми йдем, бо мусимо іти.
Ми йдем з одним із ворогів,
Бо лише це дає нам зброю;
Не безборонною ж стопою
Стояти нам на полі бою
Цих велетенських хижаків!
За Україну ж цей двобій.
За плодоносний наш чорнозем,—
Тож як нечинними ми можем
Стоять у прі цій вогневій?
Ми йдем — туди. А там, в лісах
Непримиримої Волині,—
Вже стріли, гуки соколині,
Уже ожив Базарський шлях.
Кострами стало там багаття...

Костри горять... Вже другий рік
Багнет в один і другий бік
Там обертають наші браття.
Ми йдем до них. У слушний час
Уміння наше, нашу зброю
З’єднаєм з їхніми для бою —
І сила витвориться з нас".

— "Так, це лиш зав’язок. Не день ще,
Ще нам, брати, не розсвіло...
Ми знаємо, що німці — зло,
Але й Росія — зло не менше".
. . . . . .
Прадавня світить візія
У далечі хмурній —
І Галицька Дивізія
Керує крок у бій.

Вояки із Радянщини,
Із Польщі, і, мабуть,
Із кожної займанщини
В рядах її ідуть.

Йдуть юні,— саду Нації
Весняний білий цвіт —
Й такі, що у сімнадцятім
За рідний встали рід.

Прадавня світить візія
Над просторами нив —
І йде у бій Дивізія. ...
І кличе віщий Див.
. . . . . .
Не Дивізія вже,— лиш решти...
Глянув хрест на них з висоти...

Поможи, Білогорський Хресте,
Їм ранених своїх спасти!

Йдуть... Приспішено йдуть, як можуть...
Був наказ: за кожну ціну
Розірвати коло вороже:
Проламать ворожу стіну!

І стоїть, рамена залізні
Розпростерши над ними, хрест,
Ніби боре мряки зловісні,
Ніби каже: "вмерлий — воскрес".
. . . . . .

Міттенвальд, 1949